

ת"פ 22365/03/20 - מדינת ישראל נגד איהב סלמאן

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 22365-03-20 מדינת ישראל נ' סלמאן

בפני בעניין:	כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ המאשימה	מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד הנאשם	איהב סלמאן ע"י ב"כ עו"ד מחמוד רבאח	

גזר דין

ההליך והאישום

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש בכתב אישום מתוקן, בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977. במסגרת ההודעה על ההסדר ביקש הסניגור לשלוח את הנאשם לקבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות. המאשימה השאירה את הדבר לשיקול דעת בית המשפט, והנאשם הופנה אל הממונה על עבודות השירות.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 1.3.20 נפגש הנאשם עם המתלון, קטין יליד 2004 בשכונת בית צפאפא בירושלים. בין השניים התפתח ויכוח, הנאשם דחף את המתלון והמתלון דחף אותו בחזרה והתרחק מהמקום.

בהמשך התקשר הנאשם למתלון וביקש ממנו לחכות לו. הנאשם הגיע למקום בו נמצא המתלון ורצה להכותו. בתגובה דחף המתלון את הנאשם ופנה להסתובב ולהתרחק מהמקום. בשלב זה הרים הנאשם כלי נשק חד מהכביש, דקר את המתלון בבית החזה האחורי משמאל ונמלט מהמקום. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למתלון פצע דקירה בבית החזה השמאלי אחורי בקוטר 2 ס"מ עם ממצא של דם עורקי אשר הצריך ניתוח.

טיעוני הצדדים

2. ב"כ המאשימה ציינה בטיעוניה כי מדובר באירוע שהחל כעניין של מה בכך בדחיפות הדדיות, הסלים בשל החלטת הנאשם לעשות שימוש בסכין וגרם למצב שהצריך ניתוח ואשפוז של המתלון בבית חולים. היא הוסיפה כי פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מהאירוע גדול מאד, גם בשל בחירת הנאשם לבצע את הדקירה במקום מסוכן, בבית החזה. ב"כ המאשימה ציינה כי מעשיו של הנאשם פגעו בזכותו של המתלון לשלמות גופו, שלמות נפשו, בטחונו האישי וכבודו. היא הפנתה לפסקי הדין ע"פ 5407/21 **אסד דלאשי נ' מדינת ישראל** (15.2.22) וכן לת"פ (ת"א) 23649-06-21 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר ליפובצקי** (14.12.21).

המאשימה ביקש לקבוע מתחם ענישה בין 20-48 חודשי מאסר בפועל ובצירוף עונשים נלווים, ולגזור על הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. זאת בשים לב לכך שהנאשם הוא צעיר ללא עבר פלילי, ובתסקיר החיובי בחלקו ומבטא נטילת אחריות חלקית. ב"כ המאשימה ביקשה שלא להסתפק בעונש של עבודות שירות, והוסיפה כי הסכם סולחה אינו מהווה שיקול במסגרת הטיעונים לעונש.

3. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם, יליד 2001, היה בן פחות מ-20 בזמן האירוע. הוא שוחרר לחלופת מעצר בדיון המעצר הראשון, משפחתו שכרה בית מרוחק מאזור מגוריהם והנאשם התגורר בו עם אביו, עד שבספטמבר 2020 נערכה סולחה והנאשם חזר להתגורר בביתו. הוא ציין כי המתלונן הוא קרוב משפחה של הנאשם, וכי במסגרת הסולחה שילם הנאשם סכום של 50,000 ₪ ויושרו ההדורים. הנאשם אף החל לעבוד אך הפסיק את עבודתו עקב הקורונה וכיום הוא מצוי במעצר בית לילי.

הסניגור הוסיף כי התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם חיובי מאד, ומלמד על כך שמדובר בטעות חד פעמית שלא תוכננה מראש ואינה מלמדת על אישיותו של הנאשם. הנאשם לא תכנן מראש את האירוע ולא הצטייד מראש בכלי תקיפה, אלא נטל חפץ שהיה זרוק על הרצפה ופגע במתלונן. לטענתו מדובר בריב בין נערים שהתפתח.

4. עוד טען ב"כ הנאשם כי הנאשם מבין את טעותו. הוא בחור צעיר, נורמטיבי ואחראי, העובד באופן יציב כבר מספר שנים כמנהל צוות בבית קפה ומסייע בפרנסת המשפחה. בגיל 13 עבר הנאשם אירוע טראומטי שעדיין משפיע עליו, ובמהלך ניהול ההליכים קיבל טיפול פסיכולוגי. הסניגור הוסיף עוד כי על פי התסקיר לנאשם אין רקע של שימוש בסמים, והוא הביע בפני קצינת המבחן את צערו על הפגיעה במתלונן, את התחושה שהיה מאויים ואת הלקחים שהפיק מהאירוע. כיום הנאשם מרוכז בחייו הנורמטיביים. משפחתו תומכת בו, מלווה אותו לכל הדיונים בבית המשפט, ושילמה סכום נכבד במסגרת הסולחה. הנאשם לקח אחריות וההליכים הביאו להרתעתו.

הסניגור ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, לגזור עליו עונש של מאסר בעבודות שירות, ולהסתפק בארבעה חודשים, על מנת למנוע הידרדרות של הנאשם. הוא הפנה למספר פסקי דין בעבירות אלימות תוך שימוש בנשק קר בהן נגזרו על מבצעי העבירות עונשי מאסר בעבודות שירות. בהמשך אתיחס בהרחבה לפסיקה ולרמת הענישה הנוהגת.

ב"כ המאשימה ביקשה להתייחס לפסקי הדין אליהם הפנה הסניגור, וציינה כי בחלק מהמקרים נקבעו מתחמי ענישה הכוללים עונשי מאסר בפועל, כשעונשי המאסר בעבודות שירות מהווים חריגים מנימוקים שונים ובדרך כלל מבטאים סטיה מהמתחם בשל הליכי שיקום.

5. **אביו של הנאשם** ביקש להדגיש כי לנאשם אין עבר פלילי והוא אינו מעורב בעניינים כגון זה. הוא הוסיף כי המתלונן בן בית בביתם, וכי לנאשם אחות עם תסמונת דאון והנאשם קשור וקרוב אליה במיוחד. הוא הביע צער על מה שקרה והבטיח שלא יקרה בעתיד.

הנאשם אף הוא הביע צער על מה שקרה, הודה שעשה טעות גדולה והתחייב שדבר כזה לא יקרה פעם נוספת.

חוות דעת

6. כאמור, הנאשם הופנה לקבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות בעת הצגת ההסדר. הוא נמצא

מתאים לריצוי עבודות שירות.

7. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינו של הנאשם. מהתסקיר עולה כי הנאשם, כבן 21 כיום, מתגורר בבית הוריו, עבד כשבע שנים בבית קפה ומשמש כמנהל צוות. הוא השני מבין שישה ילדים, במשפחה נורמטיבית ותומכת במצב כלכלי תקין. אחותו הצעירה בעלת צרכים מיוחדים והנאשם תיאר קשר רגשי קרוב ודואג כלפיה. בהיותו כבן 13 הנאשם נפצע כתוצאה מנפילה מגובה, וברגליו הושטלו פלטינות. מדובר באירוע טראומטי שאף גרם לנאשם מוגבלות פיזית וכאבים הנמשכים גם כיום. הנאשם שלל שימוש בסמים ובאלכוהול ורואה את השימוש בהם כנוגד את הערכים עליהם גדל. קצינת המבחן ציינה אף היא את הסולחה בין הצדדים ואת היחסים התקינים השוררים בין המשפחות מאז.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו וצער על הפגיעה במתלונן. עם זאת, הוא ביטא גם עמדה קורבנית ותחושה שנעשה לו עוול, שכן פעל מתוך הגנה עצמית ואיום של המתלונן על חייו. הנאשם מסר כי מאז האירוע התרחק מחבריו כדי להימנע מאירוע אלים בעתיד, וקצינת המבחן התרשמה כי העבירה אינה משקפת את אורח חייו והתנהגותו של הנאשם, וכי ההליך הפלילי השפיע על דימויו העצמי של הנאשם ועל האמון בסביבתו, ומהווה גורם מרתיע. המלצת שירות המבחן היא להטיל על הנאשם עונש של עבודות שירות לתקופה קצרה.

מתחם העונש ההולם

8. מעשיו של הנאשם פגעו בזכותו של אדם לשלמו ושלמות גופו. הוא פעל באמצעים אלימים כדי להביא לפתרון סכסוך בינו לבין המתלונן; תופעה שהיא בגדר רעה חולה אשר נפוצה, למרבה הצער, בחברה הישראלית. עם זאת יש לציין כי על פי עובדות כתב האישום המתוקן שבו הודה, הנאשם לא דקר את המתלונן באמצעות סכין שהצטייד בה מבעוד מועד אלא עשה שימוש בכלי חד מזדמן שהרים מהכביש. כך שגם אם הנאשם יזם את אירוע העימות עצמו, הרי מעובדות כתב האישום המתוקן עולה שמעשה הדקירה לא היה מתוכנן מראש.

הנאשם דקר את המתלונן בבית החזה, ודקירה במקום זה עלולה להביא לתוצאה קשה ביותר. התיאור בכתב האישום אינו מצביע על דקירה עמוקה או נרחבת במיוחד, אולם גם כך נגרם למתלונן פצע שהצריך ניתוח.

9. בחינת הענישה הנוהגת מצביעה על טווח רחב של גזרי דין, הנעים בין מאסר בעבודות שירות לתקופות של 6 חודשים ואף פחות מכך, לבין עונשי מאסר משמעותיים.

כך, בעניין **דלאשי** הנ"ל אליו הפנתה ב"כ המאשימה המערער תקף את המתלונן במקל בקרשו ובכתפו וכן תקף אותו פעמיים באמצעות חפץ חד, במותנו השמאלית ובבית החזה, וגרם לו לפצעים שונים שהצריכו ניתוח ואשפוז. נקבע מתחם ענישה בין 24-48 חודשי מאסר בפועל, והמערער, אדם ללא עבר פלילי שהביע חרטה כנה ושילם במסגרת סולחה סכום של ₪120,000, נדון ל-24 חודשי מאסר בפועל. אציין כי מדובר בנסיבות חמורות מנסיבות התיק שבפני, בין היתר בכך שנקבע כי מדובר באירוע מתוכנן מראש, שבו הצטייד המערער מראש במקל וחפץ חד.

בעניין **ליפובצקי** הנ"ל הנאשם היה מצויד בסכין יפנית, ולאחר שהמתלונן, שעמו היה מסוכסך, דרש ממנו סכום כסף ולקח את הטלפון שלו, הנאשם שלף את הסכין וגרם למתלונן מספר חתכים תוך כדי מאבק. המתלונן נותר מעורפל הכרה ונזקק לאשפוז וניתוח. לאחר סקירה מפורטת של הפסיקה נקבע מתחם ענישה בין 16-36 חודשים, והנאשם, ללא עבר פלילי ולאחר שהביע חרטה, נדון ל-18 חודשי מאסר בפועל ומאסרים מותנים.

10. כאמור, הסיניגור הפנה לפסקי דין בהם נגזרו עונשי מאסר בעבודות שירות. חלק מפסקי דין אלה מבטאים אכן עמדה עונשית מקלה יותר. חלקם ניתנו לפני שנים לא מעטות, כאשר רמת הענישה הנוהגת היתה נמוכה יותר. אחרים מבטאים שיקולים ייחודיים וחריגה ממתחם הענישה ההולם. אפרט מספר דוגמאות:

ע"פ 9147/17 **חודיפה אבו עביד נ' מדינת ישראל** (20.9.18) - מדובר באירוע תקיפה בצוותא על ידי מספר אנשים, המערער חתך את המתלונן בפניו בדקירה "עמוקה וארוכה" אשר גרמה לחיתוך עצבים, עורק ווריד והצריכה ניתוח ואשפוז. אציין כי מדובר בדקירה בפנים, אשר ניתן להניח שהותירה אחריה צלקת משמעותית. שירות המבחן המליץ על עונש של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה בין 10-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער 12 חודשים. בערעור הוחלט להקל בעונשו של המערער ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות בשל הליך שיקומי משמעותי שהחל בו, והתבצע ברובו לאחר גזר הדין.

פסק דין זה מבטא עמדה מקלה, כאשר בית המשפט העליון התערב והפחית בעונשו של המערער מבלי שהתקיימו נסיבות חריגות.

ע"פ 1508/16 **מכלוף מיקי אמסלם נ' מדינת ישראל** (18.8.16) - המערער הולם בפניו של המתלונן בשתי מכות אגרופ וחיבט בו במוט ברזל, וגרם למתלונן חבלות שונות ושברים בארובת העין ובאף. זאת בעקבות פרובוקציות חוזרות ונשנות מצד המתלונן. נסיון להליך צדק מאחה לא הסתייע בשל קושי באיתור המתלונן שהיה דר רחוב. נקבע מתחם בין 12-36 חודשי מאסר, ועונשו של המערער נגזר ל-8 חודשי מאסר בפועל. בערעור נקבע כי המתחם והעונש שנקבעו בבית המשפט המחוזי סבירים, אולם בית המשפט החליט, ברוב דעות ולאחר מה שהוגדר כ"התלבטות ממשית", לגזור על המערער עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, בשל נסיבות ייחודיות, ובהן תסקירים חיוביים ביותר בעניינו של המערער, העובדה שהמערער מסר למשטרה ביוזמתו קלטת ובה צילום האירוע, על אף שידע כי בלעדיה היה ספק לגבי האפשרות להרשעתו, העובדה שהמערער הפקיד את מלוא הפיצוי שנפסק לטובת המערער על אף שזה לא אותר, ועוד.

ע"פ 5641/09 **מדינת ישראל נ' דניס ברזינדקי** (22.3.10) - המשיב הורשע בכך ששבר בקבוק על ראש של אחד מחבריו ופצע חבר נוסף בפניו וגרם לו לחתכים רבים וגדולים. זאת לאחר שתיית אלכוהול מרובה על חוף הכנרת. המשיב נדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועונשים נוספים. ערעור על קולת העונש נדחה לאחר שהמשיב עבר הליך שיקום משמעותי, שכלל גם גמילה מאלכוהול, מאמץ גדול להשלמת לימודיו והתגייס לצה"ל לשירות קרבי מבצעי. מדובר בפסק דין ישן יחסית.

ת"פ (י-ם) 2247-07-12 **מדינת ישראל נ' חליל שיכה בן מחמוד** (23.4.13) - בעקבות פרובוקציות והפרעות חוזרות מצד המתלונן, הנאשם יצא מהמספרה בה עבד כשהוא אוחז במספרים ובתער גילוח, נגח בפניו של המתלונן ודקר אותו פעמיים במספרים. נקבע מתחם שבין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות גם בעבודות שירות לבין 4 שנות מאסר, והנאשם נדון ל-6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. קיים אמנם דמיון עובדתי ניכר לתיק שבפני, אך עם זאת באותו מקרה הנאשם פעל בעקבות פרובוקציות חוזרות מצד המתלונן. כמו כן מדובר בגזר דין שניתן לפני קרוב לעשור.

וראו גם: ת"פ (י-ם) 1485-06-15 **מדינת ישראל נ' אהרן גרוס** (21.11.16) בו הורשע הנאשם בכך שדקר שוטר בנהלך נסיון לעצור את בנו, ונדון ל-4 חודשי מאסר בעבודות שירות בשל נסיבות ייחודיות, בהן בעיות אישיות ומצב נפשי רעוע; ת"פ (ב"ש) 44605-10-15 **מדינת ישראל נ' נגוסו אדנה** (24.8.17) שם הורשע הנאשם בדקירת המתלונן שתי דקירות שהצריכו ניתוח ואשפוז בעקבות ויכוח שהחל במועדון והתפתח לקטטה אלימה. נקבע מתחם בין

6-10 חודשי מאסר בפועל, והנאשם נדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות בהתחשב גם בסיכויי שיקום.

11. בענייננו, הנאשם שבפני הוא שיזם את העימות עם המתלונן. העימות לא היה חד פעמי אלא נפרש על פני שני אירועים שונים, בסמיכות זמנים, שאת שניהם יזם הנאשם. לגבי החלק השני של האירוע מתואר בכתב האישום המתוקן כי גם המתלונן דחף את הנאשם, וכן הרמת החפץ החד ששימש לדקירה היתה ספונטנית.

מבחינת הנזק למתלונן נגרם נזק משמעותי, שהצריך טיפול רפואי וניתוח, אך למרבה המזל לא נגרם נזק חמור בהרבה שהיה עלול להיגרם אם הפגיעה היתה מגיעה ללב או לכלי דם חיוני. כמו כן לא נטען לנזק ארוך טווח כלשהו.

12. בשנים האחרונות ניכרת מגמה של העלאת רמת הענישה הנוהגת בעבירות אלימות, בצד התבטאויות חוזרות של בית המשפט העליון אודות הצורך להילחם בתופעת האלימות, בוודאי תוך שימוש בנשק קר. גזרי דין שבהם הוטלו עונשי מאסר בעבודות שירות בעבירות תקיפה חמורות הכוללות שימוש בנשק קר אינם שכיחים, ומתאפיינים בדרך כלל בנסיבות מיוחדות. השיקול הדומיננטי בגזירת הדין הוא ההלימה, ובמסגרתו יש להביא בחשבון גם את הענישה הראויה, ולא רק את זו הנוהגת. אני סבורה שמתחם הענישה ההולם בגין עבירות כאלה צריך לכלול מאסר בפועל לתקופה משמעותית.

לאור האמור אני קובעת מתחם ענישה בין 10-30 חודשי מאסר בפועל, בצד עונשים נלווים.

העונש הראוי

13. הנאשם שבפני הוא צעיר ללא עבר פלילי, שהיה כבן 20 במועד ביצוע העבירה. הוא הודה במיוחס לו, חסך זמן והכיר באחריותו. אמנם המאשימה טענה שלא מדובר בקבלת אחריות מלאה, אולם בית המשפט אינו בוחן כליות ולב. הנאשם הביע חרטה הן בבית המשפט, הן בפני קצינת המבחן, והן במסגרת הסולחה בין הצדדים.

הנאשם אדם נורמטיבי, עבד שנים לפרנסתו ואף סייע לפרנסת משפחתו. בעבר נפצע, והוא סובל ממוגבלות מסויימת גם כיום. הוא קשור לאחותו הצעירה שהיא בעלת צרכים מיוחדים. התקיים הליך סולחה בין הנאשם והמתלונן (שקיימת ביניהם אף קרבת משפחה), ויושרו ההדורים ביניהם. הנאשם שהה מספר חודשים במעצר בית במקום מרוחק מביתו, תוך גרימת אי נוחות רבה למשפחתו, ומאז האירוע עד היום הוא מצוי בתנאים מגבילים חלקיים.

בנסיבות אלו יש למקם את הנאשם ברף התחתון של הענישה.

14. לאור האמור אני גוזרת על הנאשם עונש כמפורט להלן:

1. מאסר בפועל למשך 10 חודשים, מהם ינוכו ימי מעצרו של הנאשם, אם קיימים.

2. מאסר על תנאי ל-6 חודשים למשך 3 שנים על כל עבירת אלימות שהיא פשע.

מאחר שהנאשם פיצה את המתלונן בסכום גדול במסגרת הסולחה, אני נמנעת מפסיקת פיצוי כספי נוסף למתלונן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

עמוד 5

ניתן היום, ד' ניסן תשפ"ב, 05 אפריל 2022, במעמד הצדדים.